

Nüüd hõivas Priidu tohtri juures lunima ja paluma. Ta lubas maksu, ta lubas kõik õra, mis võimalik ning — tohtri suda läks pehmeks, ta halastas Priidu peale; läks teise tuppaga ja tuli seolt natukejega aja pärast mäkejese klaasifsega wâlxa, kus tõlk peaaju sees oli.

„Sâbke! Siin on tõlk hussutoera peaaju, aga hoidke, et Teie temaga mitte õnnetust ei sünntita!“

Priidu napsas klaasifse pihku, mûns vâha, usset wâlja; ei tulnud mehel enam meeldegi tohtrit Jumalaga jätkka. Kui ta uulishat mööda edasi formas, wabitsi swad tolle inimesed jõrele ja nikutasi swad pead. Teel tuli abikaasa wâstu, Priidu formas temast kui tuul mööda — turule! Seal oli verekond kodu jâneseid mûua. „Mis need jânesed mäsfawad?“ Mûua wâstas: „Mitut tõffi berra soowib?“ Herra oga fârgatas: „Mis nad mässawad!“ „25 kop. tõll.“

„Mitu tõffi neid on?“

„Üheksa tõffi, annus berra.“

„Anna kõik sieie! Siin 9 korda 25 kop. See teeb wâlja 334 kop. Wôta raha!“

Mees ei saanud diget rehnuungi teha, kui Priidu jânestega juba kodu poole pustas. Üks jânes oli faelapidi, teine jalqugi pidi veus, muist oliwad taaskus, muist põues. Jâlegi wabitsi swad inimesed ja raputasi swad pead. Kodu tulles läks Priidu oma tuppaga, tõi suure fasti sisse ja mahutas jânesed fasti. Nüüd wôttis ta waesed loomad jârjest fastist wâlxa, lastis naasfliga angu kûlie sisse ja toppis siis tûfikese tohtri läest toodud bullu koera pea aju sinna sisse. Seda oli ta ajalebest lugenud ja nii pidi ka see Pastööri röngete panemine olema. — Nüüd pandi jâneid fastiga kanade kuuri, kaas tinni ja lasti überdiga mitu suurt hingeaufu kaane sisse. Joosti ja sõöki sai fa oma jagu sisse pandud ja seega oli Priidu urimise materjaal valmis ja maru töbi kasvamas. Ta käis neid hoolega waatamas ja pani kõik kirja, mis muudatused jânestega iga päew sündisi swad. Et iga jânesefest tarvis iseäralisti märgust teha, andis ta nallelale ühele oma iseäralise nime.

Üks oli „Hints“, teine „Pulber“, kolmas „Plaaster“, neljas „Dram“ ja mõtelge ühele oli ta vahandus „Laos“ sõnime'e arnud, see on minu nimi! — Raamatut pidamine tündis aga selliselt: 6. märts 1887: „Plaaster“ magab; „Dram“ istub, „Hints“ lõkub röngete töhta, „Laos“ lõigab tagumise jalaga förmataquist. Rõhessamal pâewal nägi Priidu, et „Dram“ fasti seinu unustas ja mööda seina ülesse ajada katsus. Opetlane pony kõbe raa-matusse: „Drama“ juures selged maru idbe märgid näha.“

— 12. päewa pârast piawad nad tõik hussud olema ning siis taban ma meie linna rabvale näidata, kes ma olen, ja loomotohter viab nägema, missuguse mebegaga ta „raiipe“-nolja heitis. Saarne näha, kas joossewad inimesi minu kana kuuri kõsku wõi ei! Noli kab! Mis minu Leonora siis ütlema saab ja kas ta veel viliist viats rääkima! Nob olgu peale! Ma ei taba tema üle fa mitte vahendada. Aga seda ma ütlen: Ta saab omad silmad pâroni ajama ja ebmatusega õra tundmo, kui hea see on, ühe kuulsa mehe noine olla. Mii need noised on! Ega nad enne mehe tarkusest midagi ei pia, kui neile just kâvuga ei näidata, kui suur see tarkus on. Kas on meie linnas seda enne suulnud! wõi näinud, et keegi inimene oleks loonud marru ojanud. Ka seda näidata saab muß nüüd see suur õnn ja auu olema! Omad protokollid saan ma fa kõbe trülli panema, et aa laugemale ulatafs ja mulle — kui õnn hea — ehk l'mõne auruhakefe rinda tooks. Homsekts on Leonora külalisti kütunud. Nende seas on meie sobituberra, kreisitohter, madam Birke, preilin Krinoline, meie arteeigi omanik ja mite med muud, kellest suurt luigu peetakse. Kas pion neilt osjast fa rääkima, wõi ei? Gi, ei! on veel mora! hiljemala 14 päewa sees on kõik jânesed bullud, ning siis ütlen jt. näitan fa. Ütlemine ilmu näitamiseta ei ole midagi wâär — Nob, jânesekesed! Södge nüüd ja jooge veale ja minige muß kõik ilusaste marru ja tehle müslle seeq suurt röömu! Paar jânesekest sbasti swad jâlle förmataquist, nagu oleks nad seal Priidu kõhta diget abi otsinud. Võo